

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník XXIII

13. září 2026

„Jsou jen dvě cesty“

(otec Marián Kuffa)

Milí farníci,

moc se mi líbí přímočarost a jednoduchost slovenského kněze Mariána Kuffy. Spatřuji v něm novodobého „svatého Františka“, který zachraňuje nejen logiku víry, ale i morálku, a dokonce svou upřímností a láskou uzdravuje společnost. Proti němu se s úšklebkem obracejí politické „osobnosti“, teologické „kapacity“ a liberální „osvícenci“. Přečtěme si jednu jeho úvahu, která by sama o sobě měla být povinnou četbou každého člověka:

„Jen dvě cesty jsou v životě: cesta pýchy a cesta pokory.

POKORA – matka všech ctností.

PÝCHA – matka všech hříchů.

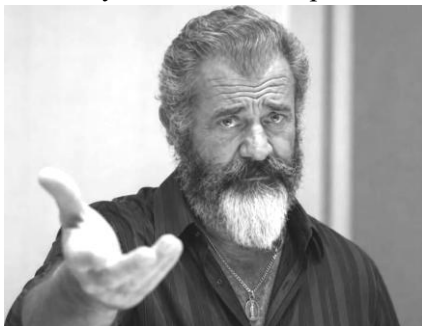
Všechny hříchy jsou odvozeny z PÝCHY. V nebi jsou všechny ctnosti, ale není tam pýcha, v pekle najdeš všechny hříchy, ale chybí tam POKORA. Na konci cesty pýchy tě čeká nenávisť – vůči Bohu, vůči lidem a vůči sobě samému. A jsi "v pekle". Na konci cesty pokory tě čeká láska – k Bohu, k lidem a k sobě samému. Jsi "v nebi". Jen tyto dvě cesty se ti nabízejí v životě. Pozor na to, když vás zvednou úplně vzhůru, když dostaneš funkci, když dostaneš úřad, možná se staneš ředitelem, profesorem, senátorem... Dávej na tom vrcholu velký pozor. Na vrcholu není tečka, tam je jen křižovatka. Vydáš se po cestě pýchy, nebo po cestě pokory. Pokora tě přivede k čistotě a čistota tě přivede k Bohu. Nic nečistého do nebe nevejde. Pýcha peklem dýchá, pýcha předchází pád.“

V naší farnosti slavíme Svátek Povýšení svatého kříže. Kristův kříž je trněm božské a spasitelné POKORY. Ostatky svatého kříže přivezla do Říma svatá Helena proto, aby papeži a celému světu připomínal sebeobětující se pokoru a nejvyšší Oběť Ježíše Krista za hříchy lidské pýchy. Kéž v jeho znamení nacházíme požehnání a cestu do nebe, k tomu vám žehnám †!

Pater Petr

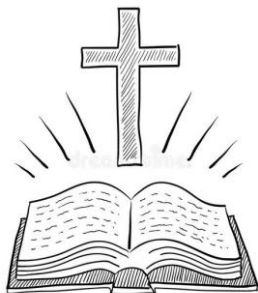
Mel Gibson v nejnovějším interview

„Nejvíce mě těší, že film Umučení Krista přivedl mnohé lidi k obrácení“. Krátce po natočení pokračování megahitu Umučení Krista s podtitulem Vzkříšení, poskytl režisér Mel Gibson exkluzivní interview novináři Raymondu Arroyovi z katolického kanálu EWTN. – „Chtěl jsem jen, aby to na lidi působilo co nejreálněji, aby se mohli vžít do té cesty, která je dost vyčerpávající,“ řekl Gibson Arroyovi o filmu z roku 2004. „A předchozí ztvárnění tohoto tématu byla dost zjemněná a vypadalo to v nich lehce, ačkoli to tak nebylo.“ – Gibson se především těšil z toho, že se doslechl o mnoha svědectvích lidí, jejichž film přivedl k obrácení. Herec, režisér a producent v jedné osobě zmínil příběh jisté osoby, která se po zhlédnutí filmu rozhodla přiznat, že spáchala loupež. Další člověk „se (zas) přiznal k vraždě,“ uvedl. Rozhovor se také velmi jemně dotkl i pokračování Umučení Krista s podtitulem Vzkříšení, jehož první část by do kin mělo doputovat už na nejbližší Velikonoce. Mel Gibson přiznal, že ukřižování Ježíše Krista vnímá jako „součást většího příběhu“ a že právě Kristovo zmrtvýchvstání je podle něj „to nejdůležitější“, co Bible popisuje.

Ostatky sv. Kříže

Podle informací církevních učitelů sv. Ambrože a sv. Jana Zlatoústého ze 4. století chtěla císařovna sv. Helena, matka Konstantina, jenž udělil křesťanům r. 313 svobodu, najít Kristův kříž. Nechala proto v Jeruzalémě kopat pod Kalvárií – a byly nalezeny tři kříže, na jednom z nich tabulka s nápisem "Ježíš Nazaretský, král židovský". Helena přikázala rozlomit tabulku na dvě části, jednu umístit v Jeruzalémě a druhou v Římě ve svém paláci. Když Jeruzalém dobyli r. 614 Peršané, zmizela první polovina tabulky, zatímco druhá byla umístěna v římském chrámu sv. Kříže, postaveném na místě Helenina paláce, kde spočívá dodnes.

Izraelští archeologové podrobili tuto relikvii r. 1997 zkoumání a dospěli k překvapivému závěru: Tabulka pochází z 1. století našeho letopočtu a byla vyrobena v Palestině. To opět – jako řada dalších vědeckých zjištění – potvrzuje, že Ježíš Kristus byl historickou osobností ukřižovanou v Palestině, a naprostou věrohodnost evangelíí.

Frona (14. 9. 2013, Fatym)

Pokoušení Velkého inkvizitora

Troufám si tvrdit, že v knihovně každého člověka existují tři druhy knih. Ty, které jsme nikdy neotevřeli. Ty, které jsme po dočtení zavřeli a odložili. A konečně ty, které zavřít jednoduše nejdou. Jejich otázky se usadí v mysli a vracejí se znovu a znovu pokaždé, když se díváme na svět kolem sebe.

Bratři Karamazovi Fjodora Dostojevského spadají v mé knihovně do třetí kategorie. Jsou sondou do lidského srdce. Snad nikde to není patrnější než v proslulé legendě o Velkém inkvizitorovi. Mnozí ji čtou jako kritiku církevní moci nebo jako odvážnou polemiku s křesťanstvím, a přestože inkvizitor by mohl být samozřejmě jen obrazem zkaženého církevního představitele, také by mohl dokonale zobrazovat pokoušení, které se může usadit v srdci každého člověka, a proto působí jeho řeč tak znepokojivě.

V legendě se Kristus vrací na zem, do Sevilly v době vrcholící inkvizice. Lidé ho okamžitě poznávají. Uzdravuje, budí naději, jeho přítomnost přitahuje zástupy. Přesto je ještě téhož večera zatčen a uvězněn. Ne pohany, ale těmi, kdo zasvětili svůj život službě Bohu. V noci jej navštíví starý inkvizitor a pronese dlouhý monolog, který patří k nejpozoruhodnějším textům světové literatury. Nejvíce na něm člověka překvapí, že inkvizitor nemluví jako šílenec ani jako cynik. Jeho argumentace je promyšlená, místy téměř přesvědčivá. Tvrdí, že Kristus přecenil člověka. Domníval se, že člověk touží po svobodě, ale ve skutečnosti prý většina lidí žádnou svobodu nechce. Svoboda znamená odpovědnost, nejistotu a nutnost neustále rozlišovat mezi dobrem a zlem. To všechno je příliš náročné. Lidé podle inkvizitora touží především po jistotě. Chtějí vědět, co si mají myslet, jak mají jednat a komu mají svěřit tíhu rozhodování. A právě to jim podle něj církev nabízela. „Opravili jsme tvé dílo,“ říká Kristu. „Vzali jsme lidem břemeno svobody, a proto jsou konečně šťastní.“

Když jsem tuto pasáž četla poprvé, měla jsem za to, že hlavním tématem kapitoly je zneužití církevní autority. Dnes si tím už nejsem tak jistá, protože jsem mezitím poznala něco, co mé patnáctileté já poznat nemohlo:

jak těžké je být opravdu svobodný.

Pamatuji si, jak jsem jednou v nově nabytém stavu dospělosti stála před důležitým rozhodnutím a volala domů s nadějí, že mi tatínek řekne, co mám dělat. Trpělivě se mnou prošel všechny možnosti, zvažoval argumenty pro i proti a já si říkala: „Výborně, za chvíli přijde řešení.“ Místo něj se ozvalo jen klidné: „Ale nakonec se stejně budeš muset rozhodnout sama.“

Dodnes si vybavuji svůj vnitřní protest. Prosím? Takže takhle vypadá dospělost? Žádná morální policie? Nikdo, na koho budu moct později svalit odpovědnost, když se rozhodnu špatně? U jaké přepážky se podává reklamáce na svobodu?

Ale zpět k románu. Zdá se mi, že Dostojevský zde pokládá mnohem hlubší otázku, než jakou jsem v patnácti letech dokázala rozlišit. Neptá se především, proč

autority selhávají, ale proč jsme my sami tak ochotni vzdát se vlastní svobody. Proč nás přitahují lidé, kteří mají odpověď na každou otázku, proč se nám uleví, když někdo rozhodne za nás, a proč nás tolik zneklidňuje situace, v níž musíme nést odpovědnost za vlastní svědomí. Není těžké odsoudit inkvizitora. Mnohem těžší je připustit, že něco z jeho logiky se občas ozývá i v našem vlastním srdci.

Zde se Dostojevského podobenství příhodně setkává s evangeliem. Kristus nikdy člověka nezavazuje svobody. Nikdy nikoho nemanipuluje ani nenutí. Zve, vybízí, klade otázky a někdy dokonce nechává své posluchače odejít. Proto je závěr legendy o Velkém inkvizitorovi pro mnohé překvapivý. Inkvizitor přednáší Kristu dlouhou, brilantně vystavěnou řeč. Očekávali bychom, že Kristus odpoví ještě silnějšími argumenty a jeho logiku rozdrť. Jenže Kristus po celou dobu mlčí. Když inkvizitor domluví, pouze k němu přistoupí a políbí ho na rty.

Někdy je velkým pokušením nás křesťanů nenápadná touha, aby nás Bůh zbavil svobody, kterou nám sám daroval. Aby za nás rozhodoval, místo aby nás učil rozlišovat. Aby věci byly černobílé. Aby nám ušetřil námahu zraní. Ale to Kristus nikdy neudělá. Miluje člověka natolik, že mu nechává svobodu, i za cenu, že ji člověk někdy použije špatně.

Magdaléna Misterková (RC Monitor 16/2026)

Oznámení

Slavnost sv. Václava

28. září (pondělí) ve Starém Rožmitále v 18,00 hodin

Adventní koncert ČT

12. a 13. prosince 2026 bude v našem farním kostele Česká televize natáčet jeden ze svých čtyř adventních koncertů. Vysílat jej bude o třetí neděli adventní 13. 12. od 17:30 hod. Farníci jsou zváni jako posluchači k účasti při živém natáčení.

Úklid farního kostela

V měsíci říjnu proběhne generální úklid farního kostela, v listopadu pak fary. Všechny části kostelního mobiliáře je potřeba důkladně, ale zároveň šetrně zbavit prachu. Na oltáře, na rámy a obrazy se nesmí používat voda ani čisticí prostředky! Konkrétní úkoly jsou sepsány na listině pod kůrem. Prosíme farníky, aby se do konce září zapsali k dílčím úkolům, které během října provedou v čase, který si zvolí podle svých možností. Děkujeme.

FRANTIŠKOVA MODLITBA PŘED KŘÍŽEM

(V San Damiano v hodině obrácení začátkem roku 1206)

„Nejvyšší, slavný Bože, osvět temnotu mého srdce a dej mi pravou víru, pevnou naději, dokonalou lásku, hlubokou pokoru, rozum a poznání, abych plnil tvé pravé a svaté nařízení. Ať uchvátí, prosím, Pane, ohnivá a sladká moc tvé lásky mou duši skrze všechno, co je zde pod nebem, abych zemřel láskou k tvé lásce, jako tys zemřel z lásky k mé lásce. AMEN!“

Originál kříže sv. Damiana visí v kostele v Assisi.

Původně byl umístěn níž, proto je malba na dolním okraji nezřetelná od zvyku věřících jej na znamení úcty políbit.

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále, Hvožd'anech a Bělčicích od 14. do 27. září 2026				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	14. 9.					
Úterý	15. 9.					
Středa	16. 9.		18,00 volná intence / adorace			
Čtvrtek	17. 9.				17,00 mše sv	
Pátek	18. 9.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	19. 9.					18,00 mše sv. s nedělní platností <i>Bubovice</i>
Neděle	20. 9.	25. neděle v mezidobí 8,30 Za dar života		10,10 b. sl.	11,15 mše sv	
Pondělí	21. 9.		18,00 volná intence			
Úterý	22. 9.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Středa	23. 9.		18,00 volná intence / adorace			
Čtvrtek	24. 9.				17,00 mše sv.	
Pátek	25. 9.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	26. 9.					
Neděle	27. 9.	26. neděle v mezidobí 8,30 Za Josefa Foučka a celý rod		10,10 mše. sv.	11,15 b. sl.	